

EVROPSKI DEFENDOLOGIJA CENTAR
Banja Luka

TIJANA RAPAĆ MARKOVIĆ

OPET SU LILE KIŠE

2020.

Autor

TIJANA RAPAĆ MARKOVIĆ

I OPET SU LILE KIŠE

Izdavač

EVROPSKI DEFENDOLOŠKI CENTAR
Banja Luka

Suizdavač

Udruženje pesnika Srbije-Poezija SRB
Kruševac

Za izdavača

Prof. dr Duško Vejnović

Urednik

Prof. dr Rade Biočanin

Recenzenti

Ljuba Obradović
Ružica Bojović

Lektor

Ms Vesna Pločić, prof.

DTP i likovno/grafička obrada

Zoran Stanisavljević

Štampa

SaTCIP.d.o.o Vrnjačka Banja

Tiraž

300 primeraka

Edicija

EDC Banja Luka

2020.

IZVOD IZ RECENZIJE

Pesnik Tijana Rapaić Marković master profesor jezika i književnosti (srbista) je rođena 11.12.1977. u Beogradu, a osnovnu i srednju školu završila u Novom Sadu. Još od malena je pokazala visoku darovitost za muziku, pesmu i knjiženost i počela da ispisuje stihove i recituje na školskim priredbama. Završila je osnovne studije srpskog jezika i književnosti na Odseku za srpski jezik i lingvistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, a tema diplomskog rada glasila je: „Složenice u Tipiku arhiepiskopa Nikodima“, koji je izazvao posebnu pažnju kod profesora i vršnjaka. Potom, 2014. godine, stekla je zvanje master profesor jezika i književnosti (srbista), odbranivši rad pod nazivom: „Veština pisanja u nastavi srpskog kao stranog jezika“. Nakon završenih osnovnih studija, počela je intezivno sa pisanjem i objavila tri knjige/priča za decu i mlade: „Priče o životinjama“, „Božićne priče“ i „Bašta“. Krajem 2010. godine, njena priča „Bajka o izgubljenom labudu“ emitovana je na Radio Beogradu u emisiji „Dobro jutro, deco!“. Na pomolu su knjige: „Zvono otvara vrata“ i „Među svojim“. Septembra 2019. godine, bila je učesnik XV međ. konferencije defektologa, pod pokroviteljstvom Društva defektologa Vojvodine. Od stranih jezika služi se ruskim i engleskim, a od arhaičnih jezika staroslovenskim, srpskoslovenskim, rusko-slovenskim i latinskim jezikom.

Tijana Rapajić je predivna osoba predana svom pozivu, umetnička duša. Povezala nas je ljubav prema pozorištu. Knjiga pripovetke i drame „Bašta“ je za mene bila otkrovenje, dotakla je onu tananu nit detinjstva, tanku ali neraskidivu nit koja nas čini ljudima; ranjivim i jakim u isto vreme. Radosno čitam i poeziju koja je u ovoj zbirci sačuvana kao svedok savremenih dešavanja, ali i nekih Tijaninih posebnih događaja koje je ona kroz poeziju sačuvala od zaborava.

RECENZENT

Ružica Bojović

Glumica i umetnički organizator, Dečije pozorište TEATRILO, Novi Sad

Nešto, što je Tijani uvek davala inspiraciju za uspeh na svim nivoima školovanja, usavršavanja, pisanja, obavljanja programskih zadataka proistekla je donekle iz ovih redova, koje dajemo čitaocima na uvid. Za veliko potovanje, cenjenje i respekt: „Pradedo Rodonačelnik moje Loze, Sava Roksandić bio je pre 1900.godine profesor na Preparandiji u Zagrebu, gde je upoznao divnu Maru, svoju studentkinju, koju je nakon završetka studija oženio. Iz tog braka, rođena je moja baka Radenka Roksandić, čiji je kršteni kum bio Radenko Stanković. Njen suprug, moj deda Milan Rapaić, bio je sekretar Lovačkog saveza Jugoslavije, zadužen za održavanje Titovih lovnih terena i brigu oko Titovog oružja. Bio je profesor na Šumarskom fakultetu u Beogradu. Objavio je znatan broj naučno-stručnih rdova, aktivan na naučnim skupovima od međunarodnog značaja, uradio svojevrsnu enciklopediju lovstva, kao i knjigu "Zbirka oružja Josipa Broza Tita". Moj otac, Dejan, arhitekta učestvovao je u izradi svih većih objekata od važnosti za grad Novi Sad. Na predlog resornog Ministarstva, zapošljava se kao Upravnik Petrovaradinske tvrđave, vršeći paralelno i funkciju pomoćnika tehničkog direktora JP "Poslovni prostor". Moja majka Milka, takođe arhitekta obavljala je funkciju Pomoćnika direktora Zavoda za izgradnju grada Novog Sada, a njen otac (Tijanin deda) bio je Titov ađutant (Rade Biočanin).

Zove me moj drug Rade Biočanin pre neki dan i kaže: Ljubo pročitaj večeras ovu knjigu (I OPET SU LILE KIŠE – Tijana Rapaić Marković) i napiši u par rečenica recenziju. Sutra ide u štampu! Ja rekoh da hoću. Bila su za to dva jaka razloga. Prvi - Tijanu i njenu poeziju sam upoznao slučajno pre par dana na sajtu www.poezija.rs i to u audio verziji i moram priznati da mi se baš dopala. Drugi – čitajući njenu autobiografiju pročitao sam i ovaj citat “Писањем се бавим од своје тринаесте године, када сам први пут узела у руке Превера, који је био и остао мој узор”, koji me je oduševio, jer je Prever bio u vrhu top liste meni poznatih pesnika. I rekoh, to je bilo dovoljno da Radetovu neuobičajenu ponudu prihvatim. Ali ipak nije bilo tako brzo. Uzeo sam tajm aut od nekoliko dana da pročitam sve pesme u knjizi.

I opet pesma o Preveru “I PREVER JE LEŽAO GO NA PLAŽI”, koja me je oborila s nogu, kao što me je nekad i sam Prever, svakom svojom pesmom obarao. Ilustracije radi citiraću:

“On je muško
Njemu se može
Njemu neće pasti kapa s glave
On je svoju kapu stavio na svoj ponos
Pa se digla kapa
Umesto ponosa
Setim se katkad”

Da, Tijana je pesnik koji osvaja na prvo čitanje, osvaja svakim svojim stihom. Osvaja svojim poimanjem poezije, pisanjem, aktuelnošću - svojim poetikama koje ugradjuje u svaku svoju pesmu. Njen pristup, iako preverovski, toliko je organalan i moderan, da ja kažem, kao poentu ovog zaista kratkog prikaza, svima Vama koji čitajući je, kao i ja uživete u Tijaninoj poeziji: Slobodno uživajte, takvih prilika neće biti mnogo, kada je poezija u pitanju.

„Na trgu Slobode
Urlik
Za slobodu
Za slobodu!”

Ljubodrag Obradović, pesnik

OSTANI KOD KUĆE!

Ovo je moj život sada
Ovo je moj narod, moja civilizacija
Ovo je moja barka
Nasukana na dnu okeana
Što sad traži utehu, nadu i zaborav
Da sve što se desilo
Ne ponovi se više!

Ovo je moja Srbija
Moj kamen i moj hleb
Moje drvo, žbun
Moja klupa ispred kuće!
Za nas, za nas i samo za nas:
Ostajmo ovde
Jer Jedno Je Sunce
Što nas sad sve greje!

OSTANI KOD KUĆE!!!

AL NAS NISU UČILI DA PLAČEMO

Nisu dali da osetimo bol,
čuvali su nas od svakog zla.

Nisu dali vodi
da je nazovemo suzama.

Nisu dali...

Učili su nas
da je Sunce žuto, veliko i okruglo.

Da svet ima četiri strane
i da nema mane.

Da je trava meka, topla i zelena
i da svako drvo ima imena.

Al nas nisu učili
da heroji ne umiru u jesen,
kad priroda plače, grči se i jeca.
Al nas nisu učili da ćemo zauvek ostati deca...

I da žuto lišće jednom
kad ogoli grane
samo čeka sneg
kada će da padne.

Al nas nisu učili...¹

¹ Posvećeno malom Dušanu Todoroviću i svojoj našoj deci koja nas poput anđela čuvaju i štite...

BIĆE BOLJE

Biće bolje
Kažu
Na rastanku
Tamo gde će se sresti dobri ljudi
Tamo gde će se sresti dobre ćudi
Biće bolje
Kažu
Na radiju, na vestima
Kada se rastanu oni koji se vole
Biće bolje
Jer svet počiva na rastancima
Ljudi dolaze odlaze putuju
Kao mravi
Kao mravi
Ostaće pustinja bojim se
Ali mrava će uvek biti
Da pojedu one
Koji se vole
Koji su se uvek voleli
I koji će se uvek voleti
Na rastancima.

ČEZNEM DA TI KAŽEM NAJDUBLJE REČI

Čeznem, ali ti me
Rušiš
Krckaš zadovoljno gladno
Kao orahovu ljuščicu
Koja se igrom slučaja
Našla
U čeličnim klještima.
Igrom?
Čini se da ti to najbolje znaš
Zeleni čoveče
Tvoju boju izgovaram
Glasno
Bez predumišljaja
Jer se bojim da i sama
Ne postanem
Njen rob.
Srame,
Ovu pesmu pevam
Reč po ton
I Čeznem
Ali reči počinju da škripe
Ostaje samo
Harmonija
Dugih bezglasnih tonova.

EKSPERIMENT

Napiši novu pesmu,
Samo koji redak ili stih.
Ne mora biti predugačka
Ne mora biti prevelika
Neka bude taman tolika
Koliko ti treba,
Koliko ti treba,
Koliko ti treba.

(aplauz)

JELA

Hodam ulicama
po kojima kiša
ne ostavlja tragove.
Ne čuje se pisak, ni vetar
Ni trnje ne čuči ispod ohladnelih zidova.
Samo ruke maze put kojim hodam.
Moć je čuti. Moć je umeti.
Čujem urlik i ništa.
Izmaglica je ona
ispod koje viri ljubičasta
jela.

I PREVER JE LEŽAO GO NA PLAŽI

On je muško
Njemu se može
Njemu neće pasti kapa s glave
On je svoju kapu stavio na svoj ponos
Pa se digla kapa
Umesto ponosa
Setim se katkad

Koliko sam buljila u one njegove knjige
U kojima nije rekao ništa
A rekao je sve

Njemu se može
I on je ležao go na plaži
I buljio u ženske dekoltee
A ja sam buljila u Barbaru
I zanesena
Recitovala njegove stihove
O Barbari, o sebi, o svinjama i ratu
I uzdisala

On me nije čuo
Niti će me ikada čuti
Jer tematsko veče nije posvećeno njemu
Već meni.

IN MEMORIAM

Bila je to Engleska.
Kišne godine.
Vrapci su tada osobito
Umeli da pljušte sa grana
Izazivajući.
Otac je voleo da ih bere. Imao je naviku,
Kao jagode...
Čuvao ih je,
Uvek su svi bili na broju.
Obično, Engleska je bila to.
Na trenutke
Kao da
Zažmirio bi na moju mamu i mene.
Kada bi na radiju bivale
Loše vesti
Znala sam
Kradom kasalo je Sunce
I otac je tada odlazio
U kupatilo.
Bio je tu, želeo je
Jer tu je bila Engleska.
Smejao se
Kao kad se gužvaju svile
U maju
Sa onom svojom riđom bradicom
Kao toranj u Pizi
Kao...Ništa
Nije vredelo
Jer Jednom
Nebo je bilo naduto
Kao biser
Bućkalo se
A Otac je
Oko kuće posadio
Kofe
Ne želeći

Da Zemlja gucne Kap².

INTERMECO

Izgubih se u cvetovima
Smradonosim

Izgubih nožicu
Izgubih ručicu
Izgubih glavicu...

Dođavola!
Ko će sad da pravi med.

² Tijana Rapaić Marković, 1995., Nagrada "Momčilo Nastasijević"

IPAK SE OKREĆE

Vraćam se poeziji
Što će reći
Prikradam
Mački
Iza ušiju

Skidajući joj smolu
Očima.

IZDALA SAM TE

Izdala sam te
I ćutim.
Izdala sam te
Ne smem ni da pomislim kako
To mora da je bilo
Užasavajuće
Lako
Ali ne,
Varljiva kob
Dušu mi para
Slutnja je ova
Beskrajna
Ne, to nije istina!
Znam već
Šta ćeš reći
Ali ne, nemoj
Ovoga puta
Moli se za smiraj moj
I ćuti.
Ćutnjom bol istopi.
I nemoj me, ne
Spaljivati uzalud
Mučiti.
Gladan si, ja znam
I zato ti nudim, uzmi
Oproštaj ovaj....
Ne?!
Onda je, ipak
Uzalud sve...

KOLIKO NAS VISI NA FEJSU

Ovo je jedna
Moderna pesma
Koja govori o tome
Koliko nas, njih, pih!
Visi na fejsu, ih!

Glavom bez obzira
Koliko golih gaća
Koliko nadutih prsa
Koliko kosa rusa
Sve u sto kljusa

A reč koja ako bi pala
Odletela bi glava!

MI KOJI SE SMEJEMO KRETENSKI

Mi koji se smejemo kretenski
Kažete

Možda nam samo još nisu
Poispadali zubi

Možda nam se samo još
Vilica nije iskrivila

Možda još samo ne nosimo
Požutele majice...

Mi koji se smejemo kretenski
Možda samo muljamo žvakaće gume u ustima
Dok vi nosite posivele brade i brkove
I mirne savesti
Lebdite....

Mi koji se smejemo kretenski
Možda samo tiho pevamo tužbalice
Nad vašim izmoždenim, iskolačenim dušama
Gledamo vas i smejemo se
Pa vam naši osmesi dođu

Kao
Ogledalo...

PESMA

Mislio si da me boli?!
Zar si stvarno mislio da me boli
Moja krv
Na tvojim dlanovima
Moja krv
Na tvojoj košulji, pantalonama
Crvena kao boja ljubavi
Tvoje ljubavi prema meni
Ili tvoje ljubavi prema mojoj krvi
Čija je ljubav, a čija je krv
To se nikad neće saznati
To se nikad neće dogoditi
To se nikad neće izbeći
Jer nemoguće je izbeći suđeno
Nemoguće je prevariti Boga.
Tog istog Boga što si ga tražio u meni
Dok si me voleo
Dok si mi praštao
I suđeno i nesuđeno
I izgubljeno i nađeno
Tog Boga što si ga izgubio
Tog dana te umrle sekunde
Na dlanovima svojim
Punim
Moje krvi.

NESTAJANJE

Klijaju Avgustovske noći
U purpurnom prokletstvu Neronovskom.
Uz pesmu i liru,
Svet je
Korica hleba.

I OPET SU LILE KIŠE...

I opet su lile kiše.
I opet je bio maj.

Ali nije bila Engleska.

Stavila sam Ti srce u levu ruku
A mač u desnu.
Nisi se smejao kao Toranj u Pizi.
Zato sam Tvom Osmehu dala novo ime.
U snu sam samo krala Tvoje korake.
Volela sam Te očima, osmehom, ispruženim
dlanovima...

Jer,
kažem Ti.
U Tebi je krv ratnika.

Bori se. Ne odustaj. Vladaj.
Jer Ti si sin Posejdona.

I neka Ti Nebo pošalje kišu
Jer Te je kiša i rodila.
I kupaj se!
Jer Tvoja će kiša biti Tvoje more beskrajno...

Sine Posejdona.
Sine³.

U tebi je krv ratnika...⁴

³ Mom sinu Stevanu, koji je ono što će biti i koji će uvek biti što je sada.

⁴ Prolazila sam kroz vreme... Tražila nadu, putovala poslednjim vozovima.... Bila sam deo večne igre, bila sam zima u Africi... Niko nije mogao da mi kaže kako je to... To je kao sećanje dvoje staraca...

Tijana Rapaić Marković, moj prvi dnevnik, 1992.godine.

PUT

Kuda ćeš sa tim očima
U ovaj svet
Mali borče?

Da li će slavuji da te prate
I pesmom poje?
Ili će lavove i hijene
Pustiti među tebe?

Kuda ćeš sa tom pesmom prkosnom
U ovaj svet
Mali borče?

Da li će ljudi da ti se dive
Što dahom svojim
Iz tog malog tela
Stvaraš planine?

Da li će deca da ti se raduju
Da li će majke da te grle
Koga Gospod da stavi na tvoj put?

Stavi mi Gospodi jedno jagnje belo
Da me seti odakle sam došao i kuda ću stići
Da ne zalutam na svom putu.

I podaj Gospodi jedan cvet beli
Da ga zasadim, da naraste
Kada se domu vratim.

Jagnje belo da me domu vodi
Domu cvet da naraste.

Kuda ćeš sa tim tvojim snenim očima
Međ svet ovaj
Mali borče?

RUŽA

Sine moj,
brodi tvoja lađa
Vetrom vođena

Zna majka da
Ti peške ideš
Kroz ovaj život

Put ti je posut ružama
Ali i ruže imaju svoje trnje
I one (kažu), moraju od nečeg da se brane
Najčešće se tako brane od ljubavi
Ne daju svetu da ih voli
Već uzimaju danak svoj u krvi
Ostavljenoj u amanet..

I zato
Seti se majke sine
Kada budeš brodio lađom
I budeš brao ružu
Ružu stavi u vodu
Vodu stavi u srce
A trnje baci u okean...

SAN? ILI MOŽDA...

Vidite, ovo je San
Koji se često poigrava sa mnom
Kada sam tamo
Ne znam gde
Da, divan San
Kao dete naivan
A lud
Beskrajno
Taj san
U kojem sam se smejala
Pucala
Raspadala se od Slasti
Jer sam želela
da sanjam sve
Zbog nečeg
Znate, to je bio San
U kome smo gutali ljubav
Kao gladni psi juče
Krmenadle sa roštilja
Bio je četvrtak
San
Jer ti si me voleo, jesi
I ja sam tebe, jesam
Vukla u beznade
San
Da sam znala Ko sam
I ko si ti
San
U kome odgovora nema
Tako je najbolje
Možda
Samo jedan tren
I San da sam
sa Tobom
San Da sam
sa Bogom
San

Da sam u Raju
San
Da sam anđeo
San
Da imam krila
San
da si i ti Anđeo
San
Koji to nije
Jer je u snu mrtvog čoveka.

SKLAPAM OČI

Sklapam oči
Pred svim ljubavima
Koje sam imala
I koje me nisu imale

Sklapam oči
Pred tobom sada
Jer ti si nova ljubav
Nova zamena.

I kada bih te imala zauvek
Opet bih sklopila oči
Da ne vidim to zauvek
Da ne vidim tvoje lepo lice.

Strahote se dešavaju
U svim tim ljubavima
Koje nisam i nikad neću
Imati...

A ti razmisli o tome.

TAMO

Te večeri
Kad sam htela da odem
Svirala je pesma Should I stay or Should I go

I should go.
I decided.

At one moment
Shvatih da
Stvarno je
Time to go, vreme da odem
Pevala je Courtney Hadwin
Pevala sam i ja
Tu jednu jedinu pesmu
Tu jednu jedinu reč
Izgovorih jedan Očenaš i pođoh
Tamo gde su me čekali neki novi ždralovi
Tamo
Novi Suncoizlasci
Tamo
Novi ljudi
Tamo
Novi stihovi...

Otrovala sam sumnju
Žustro stala joj na žulj.

Na vidiku se vijorilo
Novo Stay (Aleluja!)⁵.

⁵ Prilikom jedne posete školi za decu sa smetnjama u razvoju...

TEBI KOJA NE MOŽE DA ČITA

Tebi koja ne može da čita
A čitač si ljudskih duša
Naglas, Tebi
Koja ponosno dižeš glavu pred knjigom
Kuju nisi i ne možeš otvoriti
A ustvari si je već pročitala
I već je znaš oduvek
I već je tvoja oduvek i zauvek
Tebi
U kojoj je svo znanje ovog sveta
Svaka knjiga, svako slovo
Tebi
Koja si bogata u duši u mislima
Tebi koja si čovek
Jer poznaješ nemaštinu sveta
Tebi
Koja se raduješ
Jer znaš da svako slovo počinje Imenom
Tebi
Koja si velika u ovom opustelom gradu
Kojim ljudi koračaju kao sene...
Tebi
Zbog sebe
Zbog drugih
Zbog mene
Čitaj!
I kada budeš znala da
I tada
I ikad
To niko neće moći
Bolje
Sem tebe
Čitaj!
Samo čitaj...
Zbog sebe
Zbog drugih
Zbog mene...
Posvećeno jednoj posebnoj devojčici ❤️

U PARKU

Pomozite drugu u nevolji
Vidite kako se pati
Kako se skuplja i cvili
Kao sintetika koja se deformiše
Na štriku
Posle pranja u mašini
Pomozite mu
Jedan udarac biće dovoljan
Malo krvi i posao blista
Svaki je udarac drugi stvar ista
Stvar lična
Ma čujte, ne budite tako
Okrutni
Uradite to ne košta vas ništa
Biće vam zahvalan
Mali zanesenjak
Kada vas sretne tamo
Biće srećan jako reći će
Ja nisam imao hleba da jedem
Ni vode da pijem
Ni srca da volim
Samo dušu da se skupljam znojim
Ali jednoga dana
U parku Vi ste me čuli
Dok je trajala ceremonija
padanja ptica
Sušenih grlica
Prepelica
I drugih sitnih krckalica
Vrlo zanimljivo, Rekli ste
Možda ti se posreći danas
Dragi moj žuti gumenjače
Budi zapet,
Ne dremaj
Kada kažem sad
Ali onda su vas čule sve te ptice
Sve te sušene grlice
Prepelice
Iz mrtvih se podigle

A vi ste ostali sami sa svojim
Ucmizdrenim gumenjakom
Tražili žrtvu
Rovarili
Tražili krivca
Nozdrve širili
Uzalud.⁶

⁶ *Jake žene nisu poput ruža. One su poput korova. Ma koliko da ih čupate, trebite, one ipak opstaju i u najgorim uslovima...*

ZAHVALNICA

Ovu pesmu, draga Majko
Neću početi stihovima ovim
Hvala ti majko.
Za sve besane noći koje si prosedela kraj mene,
Jer tih noći ima toliko mnogo,
Da ne bi stale na ovaj papir beli,
Na ovaj, Ni bilo koji drugi.
Zato ću reći: Dragi Majko,
Svetli dane u noći crnoj
Hvala ti, najlepše ti hvala
Za sve tople poglede kada se vraćaš
Sa posla u tri
Za sve tvoje reči prekora
Koje od mene stvaraju čoveka
Za čvrstu ruku koja me drži
Da se ne spopletem
Za sve pečene ćurke što se puše
Na stolu našem u Božićne dane
Za sve urađene zadatke iz matematike
Za poderane cipele kada trčiš da mi kupiš
Šestare i lenjire
Za sve mirišljave rolovane sireve
Koje tako slatko jedem
Za ljubav u rukama, celom biću tvome
Koji prenosiš na mene za batine
Koji nisam dobila,
Jer reči su tvoje čvršće
Od svakog kožnog kaiša
Hvala ti, draga mama
Za svaku suzu tvoju
Za svako tvoje "Da" i "Ne",
Za preležane gripe koje si dobijala od mene
Za crvenu haljinu od streča
Koji sam toliko želela
Za sve dane što me hrabriš

Kada ustajem na levu nogu.
I, draga Majko moja
Na kraju pesme ove
Hvala! za detinjstvo koje u životu
Održala si ti, zato, najdraža moja
Primi zahvalnicu ovu skromnu
I znaj, Da na kraju kraja
Ti ćeš uvek biti-početak.
P.S.16.V 1998. I ja sam postala majka ❤️

MENJAČNICA

Trg Slobode.
Menjaju usahli zveket
Za Ljubav!
Za razum!
Na trgu Slobode
Urlik
Za slobodu
Za slobodu!

NOĆ

Noć je.
Mukla tišina obavila sve.
Samo poneki bolni jecaj
Odjekne u tami sudbine zle.

Plašljivo kupe poslednje prnje
I kosti očeva i dedova svojih
Brižljivo pakuju uspomene davne
Bežeći iz gustog mraka tog.

Idući tako umorni, bolni
Sanjaju snove nestvarnih bića
I dugo dugo plaču nemo
Grleć čvrsto uništitelja svog.

I nikad se, nikad vratiti neće
Žuljevite ruke majčinih sinova,
Jer daleko su otišli
Tražeć sreću i u dobru i u zlu.

Noć je.
Mukla tišina obavila sve.
Samo poneki jecaj trudne zemlje
Prolomi se snažno nebeskim snom.

PISMO

Ako te nešto tera da zaplačeš,
Nemoj,
Ako te neki lik podseti na prošlost
Na nešto koga si volela a ko je nestao
Glupo je da kažem zaboravi
Ja znam da te to tišti
I da će da te uništi
I da će da te povredi
I da ćeš nositi ožiljke na rukama
Nemoj,
Ja te molim nemoj ništa da uradiš
Što će da te uništi
I osećaj se dobro, sretno i čisto
Jer ako imaš želju ništa neće biti isto
I boli, boli, al stegni zube
I ne daj da nešto bude sav tvoj bol
Nemoj da zaboraviš
Ali probaj da ne misliš
Pusti neka sve to ode u tvoju Nevažnost⁷.

⁷ *Pismo moje drage prijateljice Vere Uzelac, meni. 1993. Godina*
Nikada nemojte zaboraviti loše koje su vam učinili drugi ljudi, ne zbog njih, već
zbog sebe. Jednom, kad se vratite kao pobednik, moći ćete da im ukažete na
njihove greške i istovremeno zahvalite na tome. Jer, kada ne bi bilo grešaka, ne bi
bilo ni POBEDE!"

SAN JESENI

Noć je, pirka.
Usta puna vrelog peska
U jesen.
Duet.
Na plaži.
Zvoni u daljini.
Miris hladnog, jesenjeg zvuka.
Slast.
Razbarušene kose
U naručju srama. Kaplje.
Toplo sunčano jutro.
Jesen je.

TRAŽIM

Tražim od Boga i ljudi
Od života i smrti,
Vratite mi sina moga
Jer jedini mi je on
Otišao putem zaborava.
Večernja zvona odjekuju u tami.
Poslednji pozdrav. Poslednji pozdrav jesenjoj noći.
I jesenjoj i letnjoj i zimskoj i prolećnoj.
U sećanju i jecaju
U praznoj kući
U očima osuđenih žigosanih
Tražim,
Tražim sina svoga.

U senci života što ne živi,
U ljubavi i milostinji
U suzama i sreći
U nadi i besmrtnoj radosti
U rođenju sina moga.

U pepelu usamljenih pupoljaka,
U tom pepelu čuje se glas.
To pevaju suze tvoje sine
Ah, suze kao kiše u suludom danu.

Tražim od Boga i od ljudi,
Od života i od smrti
Vratite mi sina moga
Jer jedini mi je on otišao putem zaborava.

VREME

Čovek. Šeta.
Ulicama crvenim od crvene kiše
Vreme se gega.
Kroz pukotine istorije svoje
Posmatra sadašnjost.

Gleda. Viri. Ne sme, kukavica!
A mi smo ga stvorili!
Svaku sekundu slagali pažljivo
Jednu po jednu
Da se ne izgube, ne zalutaju
Jer nesrećan je grad bez vremena.
Nema ko da se kreće pustim ulicama
Šljapka po barama crvene kiše
I gasi vatru u životu što gori
U životu koga nema
Koga nikad nije ni bilo.

B I O G R A F I J A

Tijana Rapaić Marković- Rođena sam 11.12.1977. u Beogradu.

Završila sam osnovne studije srpskog jezika i književnosti na Odseku za srpski jezik i lingvistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, 2008. godine. Tema mog diplomskog rada glasila je: „Složenice u Tipiku arhiepiskopa Nikodima“.

Potom, 2014. godine, stekla sam zvanje master profesor jezika i književnosti (srbista), odbranivši rad pod nazivom : „Veština pisanja u nastavi srpskog kao stranog jezika“. Tokom master studija, bavila sam se proučavanjem srpskog kao stranog jezika.

Dobitnik sam jugoslovenske nagrade za poeziju „Momčilo Nastasijević“.

Nakon završenih osnovnih studija, objavila sam tri knjige priča za decu i mlade: „Priče o životinjama“, „Božićne priče“ i „Bašta“.

Krajem 2010. godine, moja priča „Bajka o izgubljenom labudu“ emitovana je na Radio Beogradu u emisiji „Dobro jutro, deco!“

2017. godine, upisala sam prvu godinu studija Specijalne edukacije i rehabilitacije na Medicinskom fakultetu u Novom Sadu.

Septembra 2019. godine, bila sam učesnik Petnaeste međunarodne konferencije defektologa, pod pokroviteljstvom Društva defektologa Vojvodine.

Završila sam kurseve za poslovnog sekretara, gerontonegovatelja i personalnog asistenta.

Od stranih jezika služim se ruskim i engleskim, a od arhaičnih jezika, služim se staroslovenskim, srpskoslovenskim, ruskoslovenskim i latinskim jezikom.

Imam sina, svoj ponos, studenta Animacija u inženjerstvu, živim i radim u Novom Sadu. Pisanjem se bavim od svoje 13-te godine, kada sam prvi put uzela u ruke Prevera, koji je bio o ostao moj uzor. Pišem pesme, prič za decu, drame i čekam da se objavi moj roman prvenac "Zvono otvara vrata". Podučavam mlade u čemu sam veoma uspešna.

e-mail: tijana.rapmap@gmail.com

S A D R Ź A J

N°	NAZIV PESME	Strana
1.	IZVOD IZ RECENZIJE	3
2.	OSTANI KOD KUĆE!	5
3.	NISU NAS UČILI DA PLACEMO	6
4.	BICE BOLJE	7
5.	ČEZNEM DA TI KAŽEM NAJDUBLJE REČI	8
6.	EKSPERIMENT	9
7.	PREVER JE LEŽAO GO NA PLAŽI	10
8.	IN MEMORIAM	11
9.	INTERMECO	12
10.	IPAK SE OKREĆE	14
11.	IZDALA SAM TE	15
12.	KOLIKO NAS VISI NA FEJSU	16
13.	MI KOJI SE SMEJEMO KRETENSKI	17
14.	PESMA	18
15.	NESTAJANJE	19
16.	OPET SU LILE KIŠE	20
17.	PUT	21
18.	RUŽA	22
19.	SAN? ILI MOŽDA	24
20.	SKLAPAM OČI	25
21.	TAMO	26
22.	TEBI KOJA NE MOŽE DA ČITA	27
23.	UPARKU	29
24.	ZAHVALNICA	31
25.	MENJACNICA	32
26.	NOĆ	33
27.	PISMO	34
28.	SAN JESENI	35
29.	TRAŽIM	36
30.	VREME	37
31.	B I O G R A F I J A	37

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo
574 (031), 502/504(031)
TIJANA RAPAIĆ MARKOVIĆ (1977)
I OPET SU LILE KIŠE
Evropski defendološki centar Banja Luka,
Banja Luka
Prva knjiga, 2020.(Vrnjačka Banja: SaTCIP).
str. 39, pesama 29, ilustracija/vinjeta 7
Tiraž 200.
ISBN 978-86-85985-0820-22
Tijana Rapaić Marković
Književnost, Humana ekologija, Održivi razvoj
Naučna knjiga